

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - בראשית כו.

דְּבַר אַחַר, וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׁדָה, – זֶה מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן – טָרָם יִהְיֶה
 בְּאַרְצֵי. וְכָל עֹשֶׂב הַשְּׁדָה טָרָם יִצְמַח – זֶה מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה?
 מִשּׁוּם שֶׁאֵין שָׁם מוֹשֶׁה לְעֵבֶד אֶת הַשְּׂכִינָה, שְׁעָלְיוֹ נֶאֱמָר
 וְאָדָם אֵין לְעֵבֶד אֶת הָאֱדָמָה. וְסוּד הַדְּבָר – (בראשית מט)
 לֹא יִסּוּר שְׂבַט מִיְהוּדָה – זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְחַקֵּק מִבֵּין
 רְגָלָיו, זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁילָ"ה – זֶה מוֹשֶׁה.
 חֲשׁוֹן זֶה כְּנֹה. וְלוֹ יִקְהַת עַמִּים – אוֹתִיּוֹת וְלוֹ"י קְהָ"ת.

דְּבַר אַחַר, וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׁדָה – אֵלוֹ הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם מֵצֵד שֶׁל
 צְדִיק חַ"י הַעוֹלָמִים. שֵׁיחַ – ש' ח.י. ש' שְׁלֹשֶׁת עֲנָפֵי הָאֵילָן,
 וְהֵם שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת וּמִן חַ"י עוֹלָמִים. לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֹשֶׂב
 הַשְּׁדָה – ע"ב שִׁי"ן. שְׁלֹשָׁה עָלִים שֶׁהֵם ש' יֵאֱהוּנָה חַ"י,
 וְהֵם ע"ב עֲנָפִים שֶׁתְּלוּיִים בָּהֶם בְּחֻשְׁבוֹן ע"ב. בְּלֵם לֹא
 נֶאֱחָזִים בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שְׂכִינָה עַד שֶׁיָּבֹא אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמָר
 אָדָם, שֶׁהוּא יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. וְזֶהוּ וְאָדָם אֵין לְעֵבֶד
 אֶת הָאֱדָמָה.

וּבִגְוִן דָּא אֲתַמְר בִּיה וְכָל עֹשֶׂב הַשְּׁדָה טָרָם יִצְמַח עַד
 דִּיִּצְמַח צְדִיק. וּמִנִּיָּה (תהלים פח) אָמַת מְאָרִץ תִּצְמַח
 דְּאֲתַמְר בִּיה (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אָמַת אֲרֻצָּה. וְתִלְמִידֵי
 חֲכָמִים דְּאֵנִין דְּשִׁאֵין לֹא צְמַחִין בְּגִלּוּתָא עַד דְּאָמַת
 מְאָרִץ תִּצְמַח, וְדָא מוֹשֶׁה דְּאֲתַמְר בִּיה (מלאכי ב) תּוֹרַת
 אָמַת הִיְתָה בְּפִיהוּ דְּלֹא יְהֵא מָאן דְּדִרִישׁ לְשִׁכְיִנְתָּא
 בְּוִתִּיה. וּבִגְוִן דָּא וְאָדָם אֵין לְעֵבֶד. וּמִיָּד דְּאִיְהוּ יִיתִי,
 מִיָּד וְא"ד יַעֲלֶה מִן (רפ כו ע"א) הָאֲרִץ א"ד מִן אֲדִנִּי
 סְלִיק לִיה ו' וְאֲתַעֲבִיד בֵּיה אֲדוֹן כָּל הָאֲרִץ. מִיָּד וְהִשְׁקָה
 אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה מִנִּיָּה אֲתִשְׁקִינִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּעִ
 אֲנָפִין דְּאֲרִיִּתָּא.

דְּבַר אַחַר וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׁדָה, דָּא מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן טָרָם יִהְיֶה
 בְּאַרְעָא. וְכָל עֹשֶׂב הַשְּׁדָה טָרָם יִצְמַח דָּא מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה?
 בְּגִין דְּלִית תַּמֶּן מוֹשֶׁה לְמַפְלַח לְשִׁכְיִנְתָּא דְּעָלִיה אֲתַמְר
 וְאָדָם אֵין לְעֵבֶד אֶת הָאֱדָמָה. וְרִזָּא דְּמִלָּה (בראשית מט)
 לֹא יִסּוּר שְׂבַט מִיְהוּדָה דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְחַקֵּק מִבֵּין
 רְגָלָיו דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁילָ"ה דָּא מוֹשֶׁה
 חֲשׁוֹן דָּא כְּנֹה. וְלוֹ"י יִקְהַת עַמִּים, אֲתַוּוֹן וְלוֹ"י קְהָ"ת.

דְּבַר אַחַר וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׁדָה אֵלִין צְדִיקִיָּא דְּאֵנִין מִסְּטָרָא
 דְּצְדִיק חַ"י עוֹלָמִין. שֵׁיחַ ש' ח.י. ש' תְּלַת עֲנָפִין דְּאֵילָנָא
 וְאֵנִין ג' אֲבָתָן וּמִן חַ"י עוֹלָמִין. לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֹשֶׂב הַשְּׁדָה
 ע"ב שִׁי"ן. תְּלַת עָלִין דְּאֵנִין ש' יֵאֱהוּנָה חַ"י. וְאֵנִין ע"ב
 עֲנָפִין דְּתְּלוּיִין בְּהוֹן בְּחוּשְׁבוֹן ע"ב. בְּלֵהוּ לֹא אֲתַאֲחָדִין
 בְּאֲתַרָּא דְּאִיְהוּ שְׂכִינְתָּא עַד דְּיִיתִי חַוָּא דְּאֲקָרִי אָדָם
 דְּאִיְהוּ יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. וְדָא אִיְהוּ וְאָדָם אֵין לְעֵבֶד
 אֶת הָאֱדָמָה.

וּבִגְוִן דָּא אֲתַמְר בִּיה וְכָל עֹשֶׂב הַשְּׁדָה טָרָם יִצְמַח עַד
 דִּיִּצְמַח צְדִיק. וּמִנִּיָּה (תהלים פח) אָמַת מְאָרִץ תִּצְמַח
 דְּאֲתַמְר בִּיה (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אָמַת אֲרֻצָּה. וְתִלְמִידֵי
 חֲכָמִים דְּאֵנִין דְּשִׁאֵין לֹא צְמַחִין בְּגִלּוּתָא עַד דְּאָמַת
 מְאָרִץ תִּצְמַח, וְדָא מוֹשֶׁה דְּאֲתַמְר בִּיה (מלאכי ב) תּוֹרַת
 אָמַת הִיְתָה בְּפִיהוּ דְּלֹא יְהֵא מָאן דְּדִרִישׁ לְשִׁכְיִנְתָּא
 בְּוִתִּיה. וּבִגְוִן דָּא וְאָדָם אֵין לְעֵבֶד. וּמִיָּד דְּאִיְהוּ יִיתִי,
 מִיָּד וְא"ד יַעֲלֶה מִן (רפ כו ע"א) הָאֲרִץ א"ד מִן אֲדִנִּי
 סְלִיק לִיה ו' וְאֲתַעֲבִיד בֵּיה אֲדוֹן כָּל הָאֲרִץ. מִיָּד וְהִשְׁקָה
 אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה מִנִּיָּה אֲתִשְׁקִינִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּעִ
 אֲנָפִין דְּאֲרִיִּתָּא.

בְּשִׁבְעִים פְּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה.

תורה מז

לשון רבנו זכרוננו לברכה

ואכלתם אכול ושבוע והללתם וכו': (יואל ב)

מי שהוא משקע בתאות אכילה, בידוע שהוא רחוק מאמת, ובידוע שדינים שורין עליו. גם זה סימן על דלות. גם יבוא לידי בזיונות ובשוות, כמו שכתוב (תהלים יב): פֶּרֶם זֶלַת לִבְנֵי אָדָם – בֵּינָן שֶׁנֶּצְרָךְ אָדָם לִבְרִיּוֹת נִשְׁתַּנָּה פָּנָיו כְּכָרוֹם (ברכות ו). ודע, מי שהוא מושבר תאות אכילה, הקדושי ברוחיהו עושה על ידו מופתים. כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות כ): פְּתִיב: אֲשֶׁר לֹא יֵשֵׁא פָּנִים, וּכְתִיב: יֵשֵׁא ד' פָּנָיו אֵלֶיךָ. אמר הקדוש ברוחיהו: איך לא אֵשֵׂא לָהֶם פָּנִים, אֲנִי אֹמְרֵתִי: וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבִרְכָתָּ, וְהֵם מִדְּקָדְקִין עַל עֲצֻמָּן בְּכֹזֵת וּבְכַבִּיבָה. נמצא, שגשיאות פנים הוא עלידי שבור תאות אכילה. וזה פרוש (דברים לא): וְהִסְתַּרְתִּי פָּנָי וְהִנֵּה לֹאֲכַל, פְּרוֹשׁ עַל־יַדֵּי תַאֲוֹת אֲכִילָה הוּא מִסְתִּיר פָּנִים. וְהָאֵרַת פָּנִים, הוּא תְּקוּן וְ"אַמֶּת", בְּחֵינַת יַעֲקֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מיכה ז): תִּתֵּן אֶמֶת לַיעֲקֹב. וְהוּא בְּחֵינַת תְּפִלִּין, כִּי יַעֲקֹב הוּא תְּפָאֲרַת, כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין, בְּחֵינַת תְּפִלִּין הַנִּקְרָאִים פָּאָר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יחזקאל כד): פֶּאֶרְךָ חֲבוּשׁ. וְעַקֵּר עֲשִׂירוֹת בָּא מֵאַמֶּת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (שבת קד): קִשְׁטָא קָאֵי. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (פסחים קיט): וְאֵת הִיקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם – זֶה מְמוֹנֵו, שְׁעָלָיו קָאֵי. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (ברכות כד): וְהָיוּ חֵייד תְּלוּאִים – זֶה הַתּוֹלָה תְּפִלִּין. גַּם אָמְרוּ (מנחות קג): זֶה הַקּוֹנָה תְּבוּאָה מִן הַשּׁוֹק; הֵינּוּ שֶׁהַדְּלוֹת בָּא עַל־יַדֵּי פֶגֶם הַתְּפִלִּין, עַל־יַדֵּי פֶגֶם שֶׁל אֶמֶת:

וְאֵרִין יִשְׂרָאֵל, שְׁעַקֵּר קִבְלָתָהּ מִבְּחֵינַת יַעֲקֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בראשית לז): וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ, בְּשֶׁבִיל זֶה, נִקְרָאת אֶרֶץ הַחַיִּים (זוהר ויקרא דף מה:), כִּי תְּפִלִּין נִקְרָאִים חַיִּים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה לח): ה' עֲלֵיהֶם יְחִיו. וְזֶה שֶׁכָּתוּב: אֲשֶׁר לֹא כְּמִסְפְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם (דברים ה). כִּי לְפַעְמִים אָדָם אוֹכֵל לֶחֶם מִחֵמַת עֲנִיוֹת, וְלֹא מִחֵמַת חֶסֶד תַּאֲוָה לְתַעֲנוּגִים אַחֲרֵיהֶם, אֲכַל אִם הָיָה לוֹ שְׂאֵר מֵאֲבָלִים, לֹא הָיָה אוֹכֵל לֶחֶם לְבַד. וְזֶה שֶׁכָּתוּב אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא מִחֵמַת עֲנִיוֹת תֹּאכַל לֶחֶם,

אֵלָּא מִחֵמַת שְׁבוּר וּבְטוֹל תַּאֲוֹת אֲכִילָה. כִּי הוּא מִקְבֻלַּת הָאֵרָה וְהַשְּׁפָעָה מִבְּחֵינַת תְּפִלִּין, מִבְּחֵינַת יַעֲקֹב, מִבְּחֵינַת אֶמֶת, שְׁמִשָּׁם בָּא עֲשִׂירוֹת. נִמְצָא מִחֵמַת שֶׁתֹּאכַל לֶחֶם לְבַד, לֹא מִחֵמַת מִסְפְּנוֹת, אֵלָּא מִחֵמַת שְׁבוּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה. וְזֶה פְּרוֹשׁ (במדבר יג): אֶרֶץ אֲכִילַת יוֹשְׁבֵיהָ; פְּרוֹשׁ שֶׁהוּא מִקְבֻלַּת שְׁפָעָה מִבְּחֵינַת יַעֲקֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ. וְזֶה פְּרוֹשׁ: כִּי הוּא שְׁמָלְתוֹ לְעוּרוֹ – דָּא עוּר שֶׁל תְּפִלִּין (תיקונים תיקון סט דף צא:). שְׁבָה נִכְנַס בְּחֵינַת תְּפִלִּין; וְלִכְאוּרָה אֵין לֹזֵה פְּרוֹשׁ, מִחֵמַת שֶׁל לְעִנְיָן זֶה לְמַחֵ שֶׁכָּתוּב לְמַעְלָה. אִךְ נִרְאֵה בְּנִתּוֹ הַקְּדוּשָׁה, כִּי לְמַעְלָה מְבַאֵר, שְׁעַל־יַדֵּי תְּפִלִּין, שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֶמֶת, בְּחֵינַת יַעֲקֹב, שֶׁזֶכֶן עַל־יַדֵּי שְׁבִירַת תַּאֲוֹת אֲכִילָה, עַל־יְדֵינָה נִצְלוּן מִדְּלוֹת וְעֲנִיוֹת כְּנ"ל. וְזֶהוּ מִחֵמַת שֶׁהוּא מִקְרָא זֶה, כִּי הוּא שְׁמָלְתוֹ וְכו'. לְעִנְיָן זֶה. פְּרוֹשׁ, כִּי מִקְרָא זֶה נֶאֱמַר עַל הָעֵנִי וְהָאֲבִיוֹן: כִּי הוּא כְּסוּתָה לְבִדָּה הוּא שְׁמָלְתוֹ לְעוּרוֹ. וּמִרְמֵז עַל עֲנִיוֹת הַשְּׁכִינָה בְּגִלּוֹתָהּ, שְׁמִשָּׁם עַקֵּר הָעֲנִיוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹתָהּ, כְּמִבְּאֵר בְּתַקּוּנִים (שם). וְזֶהוּ: כִּי הוּא כְּסוּתָה וְכו'. הוּא שְׁמָלְתוֹ לְעוּרוֹ – דָּא תְּפִלִּין. הֵינּוּ שֶׁהַתְּפִלִּין הֵם עַקֵּר הַשְּׁמָלָה הַמְּנַגֵּת עַל עֲנִיוֹת הַשְּׁכִינָה וּבְנִסְתֵי־יִשְׂרָאֵל, כִּי תְּפִלִּין מְבַטְלִין הַדְּלוֹת. כִּי עַקֵּר הַשְּׁפָעָה וְהַעֲשִׂירוֹת נִמְשָׁךְ עַל־יַדֵּי בְּחֵינַת יַעֲקֹב, שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֶמֶת, בְּחֵינַת תְּפִלִּין. כִּד נִרְאֵה לִי לְפָרְשׁ. וְזֶה פְּרוֹשׁ (דברים יא): וְנִתְּתִי עֵשֶׂב – דָּא ע"ב שִׁין (תיקון נ"א וזוהר בראשית דף כה:), דָּא כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין. כְּשֶׁרָךְ לְבַהֲמַתָּה – כְּשֶׁתְּשַׁדֵּד אֵת הַבְּהֵמִיוֹת, אֲזִי יִתְגַּלֶּה כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: יֵשֵׁא ד' פָּנָיו אֵלֶיךָ:

וּכְשֶׁפּוֹנֵם בְּאַמֶּת, בְּכְלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין, אֲזִי נַעֲשֵׂה מִכְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין בּוֹשָׁה, וּבָא עָלָיו בּוֹשָׁה, הֵינּוּ עֲנִיוֹת. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: פֶּרֶם זֶלַת לִבְנֵי אָדָם, נִשְׁתַּנָּה פָּנָיו לְכַמֵּה גּוֹנִין, כְּכָרוֹם:

וְאֵנְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִקְבֻלִּין הַשְּׁפָעָה דְרָךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְשִׁפְעָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הוּא הָאֵרַת פָּנֵי יַעֲקֹב, הָאֵרַת הַתְּפִלִּין. וּבְשֶׁבִיל זֶה כְּתִיב בְּהַ, (בראשית מט): הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שְׁפָר; כִּי שְׁפָר זֶה בְּחֵינַת פָּאָר, בְּחֵינַת תְּפִלִּין, הֵינּוּ, שֶׁהוּא נּוֹתֵנָת לָנוּ אוֹתִיוֹת הָאֵרָה שֶׁקְבָלָה מִתְּפִלִּין. וְזֶה פְּרוֹשׁ (קהלת ט): רָאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה. הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שְׁפָר – רָאֵה שְׁבִירַת אִשָּׁה. וְזֶה: רָאֵה חַיִּים דִּיקָא, כִּי תְּפִלִּין נִקְרָאִים חַיִּים. וְזֶה: נִפְתְּלֵי אֵילָה שְׁלוּחָה וְכו', נִפְתְּלֵי אוֹתִיוֹת תְּפִלִּין:

וּבְשֵׁאֲנוּ אוֹכְלִים שֹׁפֵעַ אֲמַת הַפֶּה דָרָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאַחַר
כִּף אֲנוּ מַדְבְּרִים הַלּוּלוֹ שֶׁל הַקְדוּשָׁה בְּרוּחָהּ הַזֶּה הַכֶּה, אֲזִי
נַעֲשֶׂה שָׁמַיִם וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם
לְבִרְכָה (הַקְדַּמְתָּ הַזֶּה דָּה ה.): לֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אֲתָה – אֵל
תִּקְרִי עַמִּי אֲלֵא עַמִּי, בְּשֵׁתֶפִי וְכוּ'. כִּי שָׁמַיִם חֲדָשׁ נַעֲשֶׂה
עַל־יְדֵי הָאָרֶץ פְּנֵי יַעֲקֹב, וְהָאֶרֶץ חֲדָשָׁה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוֹלֶכֶת הַשֹּׁפֵעַ דָּרָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל; נִמְצָא, שֶׁבָרָא
עֲבָשׁוּ שָׁמַיִם וּמַזְלוֹת אַחֲרֵיהֶם; נִמְצָא, שֶׁמִּשְׁנֵה הַטַּבֵּעַ שֶׁהִיא
מְטַבֵּעַ בְּמַזְלוֹת הָרָאשׁוֹנִים, כִּי עֲבָשׁוּ נַעֲשֶׂה מַזְלוֹת חֲדָשִׁים.
נִמְצָא, שֶׁעַל־יְדֵי שְׁבוּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה, נַעֲשֶׂה מוֹפְתִים וּפְלָאוֹת:
גַּם זֹאת הַתּוֹרָה כְּתִבְתִּי מִתְחִלָּה בְּעַצְמִי, וְנִמְצָא בָּהּ כְּמוֹ
דְּבָרִים מְבֹאָרִים יוֹתֵר. גַּם כִּיּוֹם פְּרוּשׁ הַמִּקְרָא "וְאֲכַלְתֶּם"
נִחְסַר כָּאֵן בְּלִשׁוֹנוֹ הַקְדוּשׁ, וְכִי שֶׁחִסַּר זֶה גָּלָה זֶה וְכוּ', עַל כֵּן
הִעֲתַקְתִּי גַם נִסְחָא זֹאת שֶׁכְּתִבְתִּי בְּעַצְמִי. וְזֶהוּ:
וְאֲכַלְתֶּם אֶכּוֹל וְשָׂבוֹעַ וְהַלְלֶתֶם אֵת שֵׁם ה' אֱלֹהֵיכֶם וְכוּ' – כִּי
מִי שֶׁיֵּצֵא מִתַּאֲוֹת אֲכִילָה, יִכּוֹל לְהִיּוֹת אִישׁ מוֹפֵת. וְכִי שֶׁהוּא
מִשְׁקַע בְּתַאֲוֹת אֲכִילָה, סִימָן שֶׁהוּא שֶׁקֶר. וְכֵן אֶפְלוֹ אִישׁ
צַדִּיק שֶׁכִּבֵּר יֵצֵא מִתַּאֲוֹת, וְנִפְלַ מִמְדַּרְגָּתוֹ וְנִפְלַ לְתַאֲוֹת
אֲכִילָה – סִימָן שֶׁיֵּצֵא שֶׁקֶר מִפִּיו. וְכֵן מוֹרָה גַּם בֶּן שֵׁנִישׁ
דִּין עָלָיו לְמַעֲלָה, וְגַם הוּא סִימָן עֲנִיּוּת. וְהַעֲנִיּוּן דְּהִנְיָה כְּתִיב
(דְּבָרִים ח): וְאֲכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ; וְלִכְאוּרָהּ, מִזֶּה טַעֲנַת הַיֵּצֵר
הָרַע לְאָכַל וְלִשְׂבֹּעַ לְמַלְאוֹת נַפְשׁוֹ, וְאַחֲרֵיכֵן לְבָרֵךְ אֵת ה'. אִךְ
בְּאֲמַת אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת כ:): כְּתִיב: אֲשֶׁר
לֹא יֵשֵׂא פָנָיִם, וְכְתִיב: יֵשֵׂא ה' פָּנָיו אֵלָיךְ וְכוּ', וְכִי לֹא אִשָּׂא
פָּנָיִם וְכוּ', שֶׁאֲנִי אֲמַרְתִּי: וְאֲכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ, וְהֵן מְדַקְדָּקִין
עַל עַצְמוֹן מִכּוֹנֵת וְעַד כְּבִיצָה. וְזֶהוּ רְמִזַּת נִפְלֵאָה: אִם יִשְׂרָאֵל
מְדַקְדָּקִין לְבָלִי לְאָכַל חֲרִבָה, רַק מִכּוֹנֵת וְעַד כְּבִיצָה, אֲזִי חֵם
בְּכַחֲנֵת: יֵשֵׂא ה' פָּנָיו; וְאִזּוֹ יֵשׁ נְשִׂאוֹת פָּנָיִם. אִךְ לְהַפְּךָ, חֵם
וְשִׁלוֹם, מִכֻּלָּל הֵן וְכוּ'; כִּי כִּאֲשֶׁר חֵם מִשְׁקַעִים בְּתַאֲוֹת אֲכִילָה,
אֲזִי חֲסִתְרַת פָּנָיִם, חֵם וְשִׁלוֹם. וְזֶהוּ (דְּבָרִים לֹא): וְחֲסִתְרַתִּי
פָּנָי וְהִיא לְאָכַל; כְּלוֹמֵר, אִם חֵם מִשְׁקַעִים בְּתַאֲוֹת אֲכִילָה, אֲזִי:
וְחֲסִתְרַתִּי פָּנָי, חֵם וְשִׁלוֹם. וְהִנֵּה נְשִׂאוֹת פָּנָיִם הוּא בְּכַחֲנֵת
אֲמַת, כְּמִבְּאֵר בְּכּוֹנֵת עַל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַדּוֹת, תְּקוּן אֲמַת
הוּא הָאָרֶץ פָּנָיִם, וְזֶהוּ שֶׁאֲמַרְנוּ, כִּי הַמִּשְׁקַע בְּאֲכִילָה הוּא רְחוּק
מֵאֲמַת, כִּי הוּא בְּחֲסִתְרַת פָּנָיִם, שֶׁהוּא מַדַּת אֲמַת כְּנ"ל:
וְהִנֵּה כָּל הַעוֹלָם כְּלוּ נִזּוֹן מִשֹּׁפֵעַ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּיַדְעֵי. וְאֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמוֹ מִקְבֵּל הַשֹּׁפֵעַ מִן אֲמַת, שֶׁהוּא מַדַּת יַעֲקֹב,
כְּנֹאמֵר (מִיכָה ז): תִּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב; וְהוּא מַדַּת תַּפְאֲרַת,
שֶׁהוּא כְּלָלוֹת הַגּוֹנִיָן. וְהוּא בְּחִינַת שָׁמַיִם, אֵשׁ וּמַיִם, שֶׁהוּא גַם
כֵּן כְּלָלוֹת הַגּוֹנִיָן. וְזֶה מְרִמּוֹ בַּתּוֹרָה (כְּמַדְבֵּר יג): אֶרֶץ אֲכַלְתָּ
יּוֹשְׁבֶיהָ. דְּקָשָׁה, הֵן אֲמַת שֶׁחֲמַרְגְּלִים הוֹצִיאוּ שֶׁקֶר מִפִּיהֶם,
אִךְ אִיךְ נִכְתַּב שֶׁקֶר שֶׁלָּהֶם בַּתּוֹרָה שֶׁהִיא אֲמַת, וּבְהַכְרַת,
שֶׁבְּדְבָרִים הַלּוּלוֹ נְרַמּוּ בָּהֶם דְּבַר אֲמַת. וְיֵשׁ לְרַמּוֹ הַנ"ל: אֶרֶץ
אֲכַלְתָּ, כְּלוֹמֵר שֶׁאֲכִילְתָּה וְהַשֹּׁפֵעַתָּה הוּא מִבְּחִינַת יּוֹשְׁבֶיהָ,
שֶׁהוּא בְּחִינַת וַיִּשָּׁב יַעֲקֹב, שֶׁהוּא מַדַּת אֲמַת כְּנ"ל. וְהוּא גַם
כֵּן בְּחִינַת תַּפְלִין, שֶׁנִּקְרָאִים פֶּאֶר, שֶׁהוּא מַדַּת יַעֲקֹב. וְעַל כֵּן
נִקְרָאֵת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: אֵילָה שְׁלוֹחָה הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְרָה; כְּמוֹ
שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, כְּלוֹמֵר: אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא
אֵילָה שְׁלוֹחָה לְבִשְׁל פְּרוֹתֶיהָ, וְהַשֹּׁפֵעַתָּה הוּא מַמְדַּת אֲמַת,
שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְאֲרַת, בְּחִינַת תַּפְלִין. וְהִנֵּנוּ: הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי
שִׁפְרָה, כִּי שִׁפְרָה הוּא לְשׁוֹן פֶּאֶר, שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְלִין. וְיֵשׁ לְרַמּוֹ:
נִפְתְּלֵי הוּא אוֹתִיּוֹת תַּפְלִין;

וְעַל זֶה יֵשׁ לְרַמּוֹ גַּם בֶּן (קַהֲלַת ט): רֵאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה; כִּי
אִשָּׁה – רֵאֵשִׁיתִּיבּוֹת הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְרָה. וְהִנֵּנוּ: רֵאָה חַיִּים;
כִּי תַפְלִין נִקְרָאִין חַיִּים, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
(מַנְהוֹת מֵד): ה' עֲלֵיהֶם יִחִי, דְּדָרְשׁוּ עַל תַּפְלִין, כִּי בְּתַפְלִין
נִאָּמַר (דְּבָרִים כח): וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאֶרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ
וְכוּ' (בְּרֻכּוֹת ו). וְהִנֵּנוּ: רֵאָה חַיִּים, שֶׁהוּא תַפְלִין, עִם אִשָּׁה –
רֵאֵשִׁי תְּבוֹת: הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שִׁפְרָה, שֶׁהוּא גַם כֵּן בְּחִינַת תַּפְלִין
כְּנ"ל:

וְזֶהוּ: אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא כְּמִסְפַּנַּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם (דְּבָרִים ח);
כְּלוֹמֵר, אֶרֶץ, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמַת, וְאִזּוֹ הוּא בְּכַחֲנֵת הָאָרֶץ
פָּנָיִם, וְאִזּוֹ בּוֹחֵר בְּתַפְנוּקִים. וְעַל כֵּן לֹא כְּמִסְפַּנַּת – מַחְמַת
דְּלוֹת וְעֲנִיּוּת – תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם, וְלֹא שָׂאָר מְעַדְנִים, רַק מַחְמַת
שֶׁהוּא בְּכַחֲנֵת אֲמַת, וְהוּא מִפְּשֵׁט מִתַּאֲוֹת אֲכִילָה, וְאִזּוֹ
בּוֹחֵר רַק בְּלֶחֶם לְאָכַל. וְעַל כֵּן נִקְרָאֵת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ
חַחִיִּים, כִּי הַשֹּׁפֵעַתָּה מִמְדַּת יַעֲקֹב, שֶׁנֹּאמַר עָלָיו: יַעֲקֹב אֲבִינוּ
לֹא מַת (תַּעֲנִית ה:). וְהוּא גַם כֵּן בְּחִינַת תַּפְלִין, שֶׁנִּקְרָאִים
חַחִיִּים. נִמְצָא, כִּי הָאוֹחֻז בְּמַדַּת אֲמַת, אֲזִי פְּרַנְסָתוֹ בְּרוּחַ, כִּי
הַשֹּׁפֵעַתָּה מִמְדַּת אֲמַת כְּנ"ל. וְזֶה רְמִזַּת (שְׁבַת קד): קִשְׁטָא קִשְׁטָא;
כִּי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה דָּרְשׁוּ (פְּסַחִים קיט) עַל פְּסוּק: וְאֵת
כָּל הַיְקוּם וְכוּ' – זֶה כְּמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁמְעַמִּידוֹ וְכוּ'. וְזֶהוּ: קִשְׁטָא

– האוחזו במדת אמת, אזי: קאי – זה ממונו שמעמידו על רגליו, ופרנסתו ברוח. אך שקרא לא קאי, פי הוא בהסתרת פנים שהוא בחינות אמת. ועל בן על כל צרה שלא תבוא גוזרין תענית, פי מאחר שישראל נתונין בצרה, הם בבחינות הסתרת פנים, בחינות דינים. ועל בן גוזרין תענית, לשבר תאות אכילה. ואזי יהיה בחינות הארות ונשיאות פנים, שהוא בחינות המתקת ובטול הדינים כנ"ל, וכי לא אשא פנים שהן מדקדקין וכו'.

ובנה תבין נפלאות בדברי רבותינו זכרונם לברכה (ברכות כד), שדרשו על פסוק: והיו תמיד תלואים – זה התולח תפלו. גם אמרו (מנחות קג:): – זה הקונה מן הפלטר. זהו שאמרנו, פי אלו ואלו דברי אלקים חיים, ושניהם דבר אחד. פי מאחר שהוא תולח תפלו, ופגם בתפלו, שהוא מדת אמת, אזי הוא בהסתרת פנים, ונתמעט השפע שלו, ומזונותיו מצמצמין, וצריך לקנות מן הפלטר. ועל בן פתיב על ארץ ישראל, (דברים יא): תמיד עיני ה' אלקיך בה, פי דובר שקרים לא יבון לנגד עיני (תהלים קא), אך ארץ ישראל, שהיא מדת אמת, תמיד עיני ה' בה וכו'.

והנה כשהצדיק אוכל לשבע נפשו, ולא מחמת תאוה הגשמיות, אזי הוא בבחינת נשיאות פנים, ונזון ממדת אמת. וכאשר בכח אכילה זו עומד להודות ולהלל לה, אזי יוצאין ממנו דבורי אמת, שהם בחינת יעקב, מדת תפארת, שהוא כללות הגנוני. והוא בחינת שמים, אש ומים. וגם בן בחינת ארץ ישראל, שהשפעתה גם בן ממדת יעקב כנ"ל. ועליבן בכח זה נעשה שתף להקדושי-ברוך-הוא לברא שמים וארץ, שהם בבחינת אמת, בדבוריו הקדושים שנוכעים ויוצאים ממנו גם בן בבחינת אמת כנ"ל. והוא שאמרנו למעלה, פי ארץ ישראל היא אילה שלוחה, והינו: הנותן אמרי שפר; פי הנזון מבחינות ארץ ישראל, שהיא אילה שלוחה, שהיא בחינות אמת, אזי: הנותן אמרי שפר – כלומר, שנותנת מעצמה ומפחה אמרי שפר, לשון תפארת, שהם אמרי אמת, ועל בן יוכל לברא שמים וארץ, שהם גם בן ממדת אמת כנ"ל. ועליו נאמר (ישעיה נא): ולאמר לציון עמי אתה – אל תקרי עמי אלא עמי; מה אנא עבדי שמיא וארעא במלולא, אף אתם וכו' במלולא כנ"ל (הקדמת הזוהר דף ה.), פי בדברים האמתיים, ויכל לברא שמים וארץ. וזוה: ולאמר לציון; הינו

על ידי אמרי אמת, שהוא בחינת אמרי ציון, אמרי ארץ ישראל, שהוא בחינת אמת, על ידי זה: עמי אתה – אל תקרי עמי וכו' כנ"ל. וכיון שיכול לברא שמים וארץ חדשים, ויכל לעשות מופתים בשמים ובארץ. פי השם יתברך מנהיג עולמו על פי דרך הטבע, והטבע הוא על פי הנחנת הנלגלים כידוע, וכיון שהצדיק יוכל לברא שמים חדשים, אזי הוא משנה כל הנלגלים, ועושה טבע חדש, ועליבן בודאי הוא יוכל לעשות מופתים, שהם שני הטבע. והענין פלא, ודוק: וזה: ואכלתם אוכל ושבוע – כלומר, מה שתאכלו, הן מעט והן הרבה, תשבועו, ולא תהיו משקעים בתאות אכילה – אזי תהיו בבחינת נשיאות פנים, ונזונין ממדת אמת. ובכח אכילה זו: והללתם את שם ה' אלהיכם – כנ"ל, אזי תהיו שתפין להקדושי-ברוך-הוא לברא שמים וארץ. וזהו אשר עשה עמכם, דהינו: אל תקרי "עמי" אלא "עמי", מה אנא וכו'. וכיון שתוכלו לברא שמים וארץ, אזי להפליא – שתוכלו לעשות נפלאות ומופתים בשמים ובארץ. והינו דסים ולא יבשו וכו' – פי בחינת הבושה הוא גם בן כלליות הגנוני, פי אזל סמקא ואתי חורא (כ"מ נח:), ופניו משתנה לכמה גונוני, והוא מדת תפארת, ממדות הנפולין. ומה מתקו דברי רבותינו זכרונם לברכה לפי זה (ברכות ו:): ביון שנצרך לבריות פניו משתנה בכרום, שמשתנה לכמה גונוני. פי ביון שנצרך לבריות, והינו מפני שפגם במדת אמת, והוא בהסתרת פנים, שהוא מדת אמת, כללות הגנוני כנ"ל, ועליבן פניו משתנין בכרום לכמה גונוני, שהוא גם בן מדת תפארת ממדות הנפולין, פי את זה לעמת זה עשה וכו'. ועתה המקרא הזה נדרש כמין חמור: ואכלתם אוכל ושבוע – בבחינת אמת כנ"ל. ואז תוכלו לעשות נפלאות: אשר עשה עמכם להפליא, כנ"ל. אזי: ולא יבשו עמי לעולם; פי מאחר שאתם בבחינות אמת, כללות הגנוני, אינכם צריכין להתביש, שהיא כללות הגנוני במדות הנפולין. על בן: ולא יבשו עמי לעולם. וזהו: ונתתי עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת. כמבאר בזהר (בראשית דף כה: ובתיקון נא): עשב הוא ע"ב שיו, תלת ראשיו, שלשה אבות, שהוא הגנוני. והינו: בשדה לבהמתך – שתשרד הבהמיות שדה, ואכלת ושבעת – לאכל ולשבוע, רק להסתפק במעט – אזי: ונתתי עשב:

בשדה ארץ ישראל ובאמת העיקר על ידי משה בעצמו כמובא לקמן. וכל יסוד עשב ע"ב ש שכנגד האבות ופאר כלליות הגוונים המושפעים ביסוד ועיקרם הוא בחינת יעקב שמדתו אמת שעל ידו נעשים מופתים כבקריעת ים סוף על יד ע"ב שמות היוצאים בג' פסוקים ויסע ויבא ויט כנגד ג' קווי אות ש' שעל ידם נעשו הניסים על ידי משה שגם הוא בקו האמצעי בדעת, הנה כל העשב שהוא שפע האמת המאיר בתוך השדה היא השכינה כנ"ל אשר מגלה השגחתו יתברך בארץ הקדושה כנ"ל כנ"ל טרם ועדין לא יצמח – זה משיח שני משיח בן יוסף כמובא לקמן, הנאמר בו (זכריה ו' יב) צמח שמו ומתחתיו יצמח. המרמוז על גדילת וצמיחת היכול בארץ על ידי השפע כלליות העשב שימשיך משיח צדקנו על ידי קדושת אמת יסוד שבו, המקדש כל דיבורי הלשון כנ"ל שעל ידי זה יעשה משיח צדקנו מופתים להושיענו, והוא תלוי בעבודת משה כנ"ל וגם בהתעוררות בחינת משה שבעם ישראל בשידוד הבהמיות והתרחקות משקר, והתחזקות בברכות ותפילות לעבוד האדמה. והנה אמנם תרין משיחין אלו, כל אחד ודאי כולל בתוכו ג' גוונים, אך יש לומר כי ביחסם זה לזה, משיח בן דוד הוא יותר מצד החסד בחינת חסדי דוד הנאמנים, ומשיח בן יוסף הוא מצד הגבורה והדין הצמצום, בחינת איזהו הוא הגיבור הכובש את יצרו, בחינת וינס ויצא החוצה, וכנגדם בקו האמצעי והתפארת הוא משה (ואחרי כותבי דברים אלו הראה לי מורי רבי ידיד נפשי הר"ג אריה וואהל שלימ"א כעין זה: (רעיא מהימנא פרשת בהעלותך קנ"ג ע"ב) וזה לשונו של רשב"י בדברו אל משה: ... ותלת משמאלא יתקשרון פחדא, דאינון בינה גבורה הוד. וג' דרגין דאמצעייתא, פתח תפארת יסוד, דאחידין בימינא ושמאלא. ובגין דחזא לך נביא מתקשר בתלת דרגין דאמצעייתא, פתח עלך האי קרא, (ישעיה נב) הנה ישביל עבדי ירום ונשא ונבזה מאד. ובגין דאנת תהא אחיד בתרין משיחין, אמר דוד על ג' ימינין דמשיח בן דוד, ימין וי תלת זמנין. לקביל ג' שמאלין, דאחיד בהן משיח בן אפרים, עכ"ל. ברוך שכיוונתי. ועוד הוסיף מדייליה רבי מורי רביה וסמך כי משיח בן דוד הוא מצד החסד שנאמר, עושה חסד למשיחו לדוד ולורעו עד עולם). ועל זה שואל רשב"י לפי פירוש, למח לא יהיו בשדה אלו ב' המשיחין? משום שאין שם בארץ הקדושה משה לעבוד

דבר אחר וכל שיח השדה, דא משיח ראשון טרם יהיה בארעא. וכל עשב השדה טרם יצמח דא משיח שני. ולמה בגין דלית תמן משה למפלח לשכינתא דעליה אתמר ואדם אין לעבוד את האדמה. ורזא דמלח (בראשית מט) לא יפור שכבט מיהנדה דא משיח בן דוד. ומחוקק מפין רגליו דא משיח בן יוסף. עד פי יבוא שיל"ה דא משה השפן דא פדא. ול"י יקח"ת עמים, אתון ו' קח"ת. – דבר אחר וכל היא הלשון הקדושה אשר בפה הצדיק, שהיא כנגד היסוד הרמוז במילה כל כידוע, המדברת דברי אמת בקדושה, שממנה דיבורי שיח התפילות והברכות אשר מאירות את השדה היא השכינה, כדי לגלות מלכותו יתברך והשגחתו הניסית לעיני כל, הוא שידוד מערכות הטבע על ידי שידוד הבהמיות וזהו שהשכינה שכנגד השדה, הוא לשון שידוד טבע וגילוי הניסים על ידי שידוד הבהמיות בחינת בשדך לבהמתך כמובא התורה הנ"ל וכן כמובא בספר המידות שמי שיש לו ניסיון ועומד בו נעשה לו נס (, כי מאחר ופעל נס ועליה מעל טבע בתוכו לכן נעשה לו נס מידה כנגד מידה. וזהו וכל שיח השדה דהיינו דיבורי הברכות והתפילות של זה הצדיק משדד הבהמיות הוא משיח ראשון, משיח בן דוד כמובא לקמן, איש אמת, איש קדוש אשר אינו משקר בכריתו והמשדד בתכלית את הבהמיות אשר באכילה, שעל ידי זה יעשה מופתים ניסים ונפלאות בעת הגאולה הקרובה אמן. והוא טרם ועדין לא יהיה משפיע שפע אותיות קדושות היוצאות מפיו באמת להאיר בארץ, ארץ ישראל המקבלת מתפארת יעקב לגלות הניסים, וכפי שיבואר לקמן כי תרין משיחין התגלותם תלוי בעבודת משה עצמו ובבחינת עבודה משה שיש בכל אחד מישראל לגלות בעצמם ההשגחה הניסית של השכינה עליהם, כי עם ישראל הנקראים ישראל על שם התפארת, הקרואים אדם, אשר גם הוא כנגד התפארת (אדם גמטריא מ"ה הוי"ה במילוי אלפין שכנגד ז"א כידוע) הם בחינת אין לעבוד את האדמה על ידי המטר המשפיע לה על ידי דברי האמת של כל ישראל להיות גם הם שותפים עימו יתברך בכריאת שמים וארץ חדשים. כי על ידי התעוררות לאמת ושידוד הבהמיות ותפילות וברכות של ישראל יתעורר גם משיח צדקנו להשלים התגלות השפע

בתפילתו את עליית השכינה על ידי האמת שבו שבדיבורי הברכות והתפילות, כי למרות ריבוי התפילות שהתפלל משה להכנס לארץ להאיר בה דעת נשמתו המפוארה, לא עלה בידו מפני הכהת הסלע בידו בלא כוח הדיבור, כי הקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה. שעליו על משה נאמר ואדם אין (הוא משה העניו מכל האדם אשר הוא בחינת אין בחינת נחנו מה – גימטריא אד"ם) לעבוד את האדמה היא השכינה (מלכות ארץ) המקבלת מן האדם (ז"א) שפע אותיות אמת. כי זה העניו מכל האדם בגודל ביטולו לה' מרוב קדושתו היה נותן בשלמות כוח למלכות ה' להעלות השכינה והוא בדעתו מחבר החסדים והגבורות לגלות כי כל גווני ההנהגה בעולם המה מאת אור אין סוף ברוך הוא. ופור הדבר שב' המשיחין תלויים בו ובבחינת עבודת ישראל כמשה. הנרמו בפסוק, לא יסור שבט מיהודה – זה משיח בן דוד כנ"ל אשר לו שיה השדה מצד החסד. ומחוקק מבין רגליו, זה משיח בן יוסף אשר לו מטה עשב השדה מצד הגבורה. טרם יהיו בשדה ארץ עד כי יבא שיל"ה זה משה. חשבון גימטריא זה כזה. ועוד רמוז עליו, ולו יקחת עמים – אותיות לוי קה"ת שורש אבות משה. כי לו ובכחו יקחת ויהיה חולשת והכנעת העמים, בנסי מלחמת גוג ומגוג והכל על ידי שידוד הבהמיות של ישראל, כי כל כוח שליטת העמים עתה הוא בנפילת המידות של ישראל אשר הם מבוזים בכובשתם בעול גלות הגויים, אך על ידי תשובתם של ישראל לאמת ומיעוט האכילה, ישא ה' פניו אליהם לעלותם לכבודם הראוי לעיני כל העמים בראותם ניסים ונפלאות שיהיו נעשים לישראל בכוח דיבורם ולא יבושו עמי לעולם. והכל בזכות משה אשר יכנס לארץ ישראל להאיר בה שפע האמת שעל ידי זה יקבלו ב' המשיחין כוח לצמוח בשדה ולגאול את ישראל גאולת עולם אמן.

דָּבָר אַחֵר וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה אֵלֶיךָ צְדִיקָיָא דְאֵנָן מִסְטָרָא דְצְדִיק ח"י עֲלָמִין. שֵׁיחַ ש' ח"י. ש תֵּלֶת עֲנָפִין דְאֵילָנָא וְאֵנָן ג' אֲבָתָן וּמִן ח"י עֲלָמִין. לְשׁוֹן אַחֵר וְכָל עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה ע"ב ש"י. תֵּלֶת עֲלִין דְאֵנָן ש יאהדונה"י. וְאֵנָן ע"ב עֲנָפִין דְתַלְיִין בְּהוֹן בְּחוּשְׁפִין ע"ב. בְּלָהוּ לֹא אֲתֵאֲחֲדִין בְּאֲתָרָא דְאֵיהִי שְׂכִינְתָא עַד דְנִיטִי הֵהוּא דְאֲקָרִי אֲד"ם דְאֵיהִי יו"ד ה"א וְאֵי ה"א. וְדָא אֵיהִי וְאֲד"ם אֵין לְעֵבֹד אֶת הָאֲדָמָה. – דְבַר אַחֵר וּבְחִינַת אַחֲרֵת בְּסוּד הַשֵּׁיחַ וְהָעֵשֶׂב אֲשֶׁר בַּשְּׂדֵה, וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה אֵלֶיךָ

הצדיקים שומרי ברית המעור שאינם משקרים כבריתם, דוברי אמת בלשונם, אשר הינם מצד צדיק ח"י העולמים כי נרמזים באותיות המילה שיה ודיבור האמת המביא למופתים, שבהיפוך אותיות וחילוקן לתיבות הינו ש' ח"י. ש' מרמוז על שלושת ענפי האילן שהוא ז"א הכלול מחסד גבורה תפארת, והם שלושה אבות בחינת אמת שהוא יעקב הכלול מאברהם ויצחק. וכל צדיקי האמת שבכל הדורות כלולים מהם על ידי אמת שבהם ושכירת תאוות אכילה, וכן כלולים מן ח"י עולמים. הוא בחינת יסוד המשפיע את בחינת תפארת יעקב, בחינת התפילין, בחינת חיים, בחינת ח"י, אל המלכות הנקראת ארץ החיים. לשון אחר בהמשך הפסוק המגלה את אותה בחינה, וכל עשב השדה – אשר מתחלקת התיבה ומתהפכת לצירוף ע"ב ש"ן. שלושה ענפים שהם היוצרים את האות ש' שהם חג"ת כנ"ל ועיקרם בחיר האבות יעקב בחינת אמת שהוא כלליות הגוונין המחבר חסד וגבורה בחינת שם הוי"ה שהוא בחינת חסד בחינת זכר המשפיע בחינת ז"א ושם אדנ"י בחינת מלכות ארץ בחינת דין וגבורה, דינא דמלכותא, המקבלת חיים מז"א דרך יסוד ח"י עלמין כנ"ל, ויעקב הרמוז בשין המחברת יוצר חיבור וצירוף שני השמות הנ"ל להיות אחד יאהדונה"י. וכל אחד משלושת ענפי השין הם נפרטים להיות ע"ב ענפים שתלויים בהם בחג"ת שהם כלליות הגוונין, והם בחשבון ע"ב שהוא גימטריא חסד, כי הוא חסד החיים הנמשך למלכות למתקה, שהם ע"ב שמות שבכל אחד מהם ג' אותיות ששורשם בש' הנ"ל וזהו צירוף עש"ב ע"ב ש כנ"ל, שאלו הע"ב שמות הקדושים החקוקים על מטה משה איש האמת היוצאים מפיו בקדושה וטהרה, על ידם עשה אותות ומופתים לעיני כל ישראל במורא גדול זה גילוי שכינה והשגחת ה' ושידוד מערכות הטבע על ידי שידוד הבהמיות. כולב, כל הע"ב שמות, לא נאחזים במקום שהיא השכינה כדי לגלות ההשגחה הניסית בארץ ישראל תמיד עיני ה' אלוקיך בה, עד שיבוא אותו שנקרא אדם, גימטריא מ"ה שהוא ז"א יעקב ומשה אשר בתפארת וקו האמצעי של האמת, ראש תוך סוף, שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א העולה גם כן גימטריא מ"ה אד"ם, המאיר במלכות. וזהו ואד"ם (שם מ"ה הוי"ה במילוי אלפין) אין לעבוד את האדמה לגלות שפע החיים בארץ

וּבְגִין דָּא אַתְמַר בֵּיהּ וְכָל עֵשֶׁב הַשָּׂדֶה מִרְםּ יִצְמַח עַד דְּיִצְמַח צְדִיק. וּמִנִּיהּ (תהלים פח) אַמַּת מֵאַרְצֵי תִצְמַח דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אֲמַת אֶרֶץ. וְתִלְמִידֵי חֲכָמִים דְּאֵנִין דְּשָׂאִין לֹא צְמַחִין בְּגִלְוַתָּא עַד דְּאֲמַת מֵאַרְצֵי תִצְמַח, וְדָא מִשָּׁה דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (מלאכי ב) תּוֹרַת אֲמַת הִי תַּח בְּפִיהּ דְּלֹא יְהֵא מֵאֵן דְּדָרִישׁ לְשְׂכִינְתָּא פּוֹתִיהּ. וּבְגִין דָּא וְאֲדָם אִין לְעֵבֹד. וּמִיָּד דְּאִיהוּ יִיתֵי, מִיָּד וְאִ"ד יַעֲלָה מִן (דף כו ע"א) הָאָרֶץ אִ"ד מִן אֲדָנִי סְלִיק לִיהּ ו' וְאֶתְעֵבִיד בַּה אַדּוֹן כָּל הָאָרֶץ. מִיָּד וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה מִנִּיהּ אֶתְשַׁקֵּינֵן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּע' אֲנִפִין דְּאוֹרֵייתָא. דְּבָר אַחַר וְאִ"ד יַעֲלָה מִן הָאָרֶץ תְּרַגְמוּ וְעֵנְנָא יִסְתַּלֵּק מִן אֶרֶץ. הֵיכָּא דְּאֶתְמַר בַּה (שמות מ) כִּי עָנַן יְיָ עַל הַמִּשְׁכָּן וְגו' וּבִיהּ מִתְשַׁקֵּינֵן תִּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּאֶרֶץ אֶתְהוּא זְמַנָּא: – וְלִכֵּן מֵאַחַר וּשְׁנֵי הַתִּיבּוֹת שִׁי"ה, ש' חֵי, וְעֵשׂ"ב, ע"ב ש', אֲשֶׁר בַּחִינָה אַחַת לָהֶם מִצַּד הַש' שֶׁהֵם חַגִּ"ת וְזֶה תְּלוּי בּוֹה, כִּי ח"י שֶׁהוּא הַצַּדִּיק מִשְׁפִּיעַ לְהַאִיר הַע"ב וְהַחֲסֵד בְּמַלְכוּת אֶרֶץ הַחַיִּים, וְלִכֵּן נֹאמַר בּוֹ וְכָל עֵשֶׁב הַשָּׂדֶה שֶׁהֵם ע"ב עֲנֵפֵי אֵילָן הַש', מִרְםּ יִצְמַח לְגַלּוֹת פִּירוֹת הַנִּיסִים, עַד שִׁיִּצְמַח צְדִיק שֶׁהוּא מֹשֶׁה הַפְּרוּשׁ וְהַקְּדוּשׁ בְּבְרִיתוֹ הַמְּגַלָּה לְעַם יִשְׂרָאֵל אַמַּת הַתּוֹרָה בַּחִינַת יַעֲקֹב. וּמִמֵּנֵן אַמַּת יַעֲקֹב וְחַיִּים שְׁמִשְׁפִּיעַ דִּיקָא מֵאַרְצֵי תִצְמַח, כִּי גִלּוּי הַאֲמַת הוּא בַּעַת שְׁנִשְׁפַּע הַשְּׁפַע בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ הַחַיִּים, הַמְּזַחֲרַת לְגַדֵּל פְּרוֹתִיהּ הַגְּדוּלִים, שְׂאִין לֶךְ קִץ מְגוּלָּה מִזֶּה, לְהַרְאוֹת הַהִשְׁגָּחָה הָאֱלוֹקִית הַנִּיסִית כִּי תַמִּיד עֵינֵי ה' אֱלוֹקֵיךְ בַּה לְהַטִּיב לְיִשְׂרָאֵל וְלִישָׂא לָהֶם פָּנִים, עַל יְדֵי שְׁמַדְקָדִים מְכֻזִּית וְעַד בִּיצָה וּמַחֲלָלִים וּמִשְׁבַּחִים אוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ וְשׁוֹתֵפִים עֵימּוֹ לְבְרוּא שְׁמַיִם וְאַרְצֵי חַדְשִׁים. שְׁנֹאמַר בּוֹ בְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר הוֹרִיד תּוֹרַת אַמַּת מוֹסִינֵי וְתִשְׁלַף אַמַּת אֶרֶץ לְהוֹרִיד הַשְּׁפַע לְמַלְכוּת אֶרֶץ הַחַיִּים. וְעוֹד יֵשׁ לְרַמּוֹ שְׁבַתּוֹכְחוֹת מֹשֶׁה בְּאַחֲבָה מוֹסַתְרַת שְׁבוּ, מִבֵּישׁ יִשְׂרָאֵל עַד שְׁזוֹכִים לְתִשְׁבּוּבָה עַל יְדֵי הַבּוֹשָׁה לְעֵלוֹת גּוֹוִנֵי הַבּוֹשָׁה בְּחֻזְרָה לְשׁוֹרְשֵׁם הַעֲלִיּוֹן שְׁבַאמַת וְזֶהוּ שְׁמִשְׁלִיךְ בְּכוּוּנָה גּוֹוִנֵי הַאֲמַת אֶרֶץ לְמַטָּה וְנַעֲשִׂים מִזֶּה מִידוֹת הַנְּפֹלוֹת שֶׁל בּוֹשָׁה לְעוֹרֵרם לְתַת לְבָם הַמְּבוּיֵשׁ לְתִשְׁבּוּבָה כְּנ"ל. וְתִלְמִידֵי חֲכָמִים שֶׁהֵם כְּמוֹשֵׁל דְּשִׂאִים בְּשֹׁדָה אֲשֶׁר סְבִיבוֹת הָאֵילָן, לֹא צוֹמְחִים בְּגִלּוֹת לְעֵשׂוֹת מוֹפְתִים גְּלוּיִים עַד שְׁאֲמַת מֵאַרְצֵי תִצְמַח, כְּאֲשֶׁר יִמְשֵׁךְ מִמֹּשֶׁה בַּחִינַת תְּפֹאֲרַת אַמַּת לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי אַמַּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי שִׁידוּד הַבְּהַמְיּוֹת, כִּי זֶה מְבִיא לִזֶּה וְזֶה לִזֶּה, כִּי עַל יְדֵי אַמַּת יֵשׁ כּוֹחַ לְהַתְּגַבֵּר עַל

תַּאוּוֹת אַכִּילָה וְעַל יְדֵי שְׁבִירַת תַּאוּוֹת אַכִּילָה מִתְּגַלָּה הַאֲמַת. וְעִיקַר הַאֲמַת שֶׁל הָאָדָם שְׁמִשְׁיָג נִמְדַדַּת בְּמַעֲשֵׂי אַמַּת שְׁלוֹ וְהַתְּגַבְּרוּת עַל תַּאוּוֹתָיו. וּבְאֲמַת עִיקַר הַתְּגַבְּרוּת הַתַּאוּוֹת הוּא דִּיקָא עַל יְדֵי שְׁמַעֲלִים הַמִּידוֹת הַנְּפֹלוֹת (כְּמוֹבָא שֵׁם בְּסוֹף הַתּוֹרָה הַנ"ל) שִׁיחִיהָ תֹאב לְאַכּוֹל תּוֹרָה וּמִשְׁנָה וּפְרָקֵי תְּהִלִּים וְכו'. לְהַשְׁבִּיעַ נִשְׁמַתּוֹ. כֵּשֶׁם שְׁמַעֲלָה מִידַת הַבּוֹשָׁה הַנְּפֹלָה לְגוּוִנֵי אַמַּת (כְּמוֹבָא שֵׁם). הַאֲמַת אֲשֶׁר תִּצְמַח מֵאַרְצֵי זֶה מֹשֶׁה שְׁנֹאמַר בּוֹ תּוֹרַת אַמַּת הִי תַּח בְּפִיהּ, שֶׁהִיא אִישׁ אַמַּת כִּיעֲקֹב אַבִּינוּ, שְׁבַמִּשָּׁה תְּלוּי גְּאוֹלַת יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא יְהִיה מִי שְׁדוֹרֵשׁ אֶת הַשְּׂכִינָה כְּמוֹתוֹ, לְגַלּוֹת הַהִשְׁגָּחָה הָאֱלוֹקִית עַל יִשְׂרָאֵל גַּם שֶׁהֵם בְּהַסְתַּרְת פָּנִים וְשַׁקֵּר כְּגוֹן בַּחֲטָא הַעֲנָל, כִּי מֹשֶׁה בְּתַפִּילָתוֹ הַמְּשִׁיךְ הַרְחָמִים וְנִשְׂיֹאת הַפָּנִים שֶׁל הַקַּב"ה בְּחֻזְרָה לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגַלְלָה זֶה וְאֲדָם שֶׁהוּא מֹשֶׁה, אִין בְּאַרְצֵי לְעֵבֹד בְּתַפִּילָה אֶת ה'. וּמִיָּד שֶׁהוּא יָבֵא וְיִכְנַס לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל עִם כּוֹחַ הַחַיִּים שְׁבוּ וְדַעַת וְשְׁבוּ לְהַשְׁפִּיעַ בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל מִיָּד, וְאִ"ד יַעֲלָה מִן הָאָרֶץ בַּחִינַת אַמַּת שֶׁל מֹשֶׁה מֵאַרְצֵי תִצְמַח. כִּי יַעֲוֹרֵר יִשְׂרָאֵל לְחַיּוֹת צְדִיקִים אַנְשֵׁי אַמַּת כְּמוֹתוֹ. וְלַעֲלוֹת נְצוּצוֹת מְלֻמְטָה עַל יְדֵי בְּרָכוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת וְדִיבּוּרֵי תּוֹרָה וְתַפִּילָה. אוֹתִיוֹת אִ"ד (אַלְפָּה לְשׁוֹן לִימוּד אַמַּת הַתּוֹרָה דַּלַּת הוּא הַדְּלוּת וְהַבּוֹשָׁה מִמִּידַת הַאֲמַת הַנְּפֹלָה הַעוֹלָה עֵתָּה מִן הָאָרֶץ) יַעֲלוּ מִן אֲדָנִי שֶׁהִיא הַמְּלָכוֹת, כִּי יַעֲלָה הַשְּׂכִינָה עַל יְדֵי גִלּוּי הַנִּיסִים בְּדִיבּוּרֵי הַקְּדוּשִׁים וְהַכֵּל עַל יְדֵי אַמַּת שְׁעוֹלָה בְּחֻזְרָה לֹא ו' שֶׁהוּא ז"א אַמַּת יַעֲקֹב, (שְׁמַחֲשִׁיב הַאֲמַת וּמְרַחֵק הַשַּׁקֵּר וּמְתַקֵּן הַבּוֹשָׁה). שְׁעַל יְדֵי זֶה מְלָכוֹת ה' עוֹלָה, כִּי הִיא הִיא שׁוֹרֵשׁ הַאֲמַת שְׂאִין עוֹד מְלַבְּדוּ מֶלֶךְ. וְנַעֲשֵׂה עַל יְדֵי חִיבּוּר ו' הַאֲמַת וְעֵלִית דִּיבּוּרֵי הַמְּלָכוֹת, צִירוּף אַדּוֹן (אִ"ד ו'), וְנַעֲשֵׂה הַקַּב"ה אַדּוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ בְּגִלּוּי הַמוֹפְתִים שֶׁל מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל. מִיָּד כְּאֲשֶׁר בּוֹרְאִים שְׁמַיִם וְאַרְצֵי חַדְשִׁים עַל יְדֵי עֲלִיית מִ"ן שֶׁהוּא הַאִ"ד אֲזִי יוֹרֵד שְׁפַע חַיִּים מִלְּמַעְלָה וְהִשְׁקָה אֶת פְּנֵי כָּל הָאֲדָמָה אֶרֶץ הַחַיִּים. מִמֵּנֵן מִמֹּשֶׁה וּבּוֹכּוֹתוֹ מוֹשְׁקִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה בְּשְׁפַע חַיִּים שֶׁל תּוֹרַת אַמַּת בְּשְׂבִיעִים פָּנִים שֶׁל תּוֹרָה לְהַבִּין דְּבַרֵי אַמַּת וְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ. לְלַמּוֹד זֹאת הַאֲמַת וּלְקִיּוּמָה וְהַמְּשִׁיךְ שְׁפַע עֲשִׂירוֹת לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר לֹא בְּמַסְכְּנוֹת תֹּאכַל בַּה לְחַם, אֲלֹא בְּשְׁבִירַת תַּאוּוֹת אַכִּילָה עַל יְדֵי אַמַּת עַד שִׁיעֲשׂוּ מוֹפְתִים אֲשֶׁר יִתְעוֹרְרוּ לְצַמּוּחַ בְּשִׂיחָה וְעֵשֶׁב הַשָּׂדֶה תְּרִין מִשְׁחִיחִין לְהַרְאוֹתָנוּ נְפִלְאוֹת נִיסֵי הַגְּאוֹלָה בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אֲמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "ל... הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עקר עשירות בא מאמת. וכשפוגמין באמת בא עליו עניות, גם ביוזנות וביושנות. אכל האזנה במדת אמת - פרנסתו ברוח:

ב. מי שהוא משקע בתאות אכילה, בידוע שהוא רחוק מאמת, ובידוע שדינים שורין עליו. גם זה סימן על דלות. גם יבוא לידי ביוזנות וביושנות:

ג. מי שהוא משבר תאות אכילה, הקדוש ברוך הוא עושה על ידו מופתים:

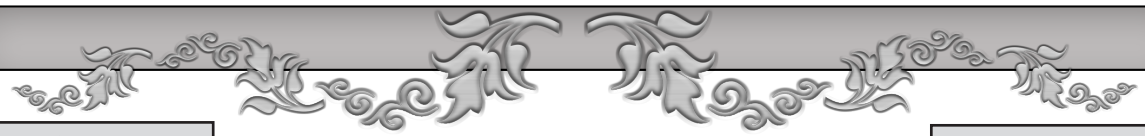
תפילה על פי הלימוד

אכילה באמת ברוח טוב, ומעט אכילתי יהיה בקדשה ובטהרה גדולה לשמך הגדול לבד באמת לאמתו, בלי שום תאות הונג קלל. ואזכה בכח אכילתי בקדשה גדולה להודות ולהלל ולשבח לשמך הגדול והקדוש תמיד ולדבר דברי אמת תמיד, ולפאר ליוצרי על שם כבוד מלכותו, עד שאזכה עליי דבורי באמת בקדשה גדולה להיות בכלל הצדיקים אמתים אנשי מופת, הבוראים שמים חדשים וארץ חדשה בדבוריהם האמתיים, ועושים מופתים גדולים אמתיים בשמים ובארץ. ואזכה גם בן בכחך הגדול לעשות מופתים אמתיים בעולם, לגלות ולפרסם אלהותך ואדנותך וממשלתך וגדלתך ותפארתך לכל באי עולם, וידעו כלם כי אתה לבד מנחיהם עלמך ברוח טוב, ויבירו עצם אהבתך את עמך ישראל אשר נתת להם פח לכפול ולשנות הטבע בתפלתם ולעשות מופתים גדולים בעולם. רבנו של עולם, ששפתתי אליך כפי" עשה עמי מה שתראה ברחמיך, באפן שתזכני לילך בחסיד ולשמור משפטיך ולהיות ברוחך הטוב תמיד מעתה ועד עולם

להתנהג בדרך האמת ולדבר אמת בלבבי ולא אטה ולא אסור מפרכו נקדת האמת ימין ושמאל. מלא רחמים חונן דלים, רב חסד ומרבה להטיב, תן לי כמתנת הנם ונדבת חסד, מדת אמת, וימים מקרא שבתוב, "מתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם". ועליידי זה נזכה להתפלל בארץ ישראל בארץ החיים. ונזכה להמשיך השפע והברכה משם, שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום ופרנסה טובה וכל טוב מאתך, עלינו ועל כל עמך בית ישראל. ותזמין לנו פרנסתנו ברוח מאתך קדם שנצטרך להם, בהתר ובהנהגה ובכבוד, ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי תלואתם. אבינו אב הרחמן "ה' אלקים אמת, אלקים חיים ומלך עולם" מלא מושאלותינו ברחמים, וזכנו מהרה לשבר תאות אכילה מקרבנו, כי לפניך נגלה הפל ואתה ידע תעלומות לבבי, וכמה אלפים מניעות ועובבים שיש לי על זה מפנה צדדים, עד אשר איני יודע לישית עצות בנפשי על זה כלל. עשה עמי בחסדך אבי שבשמים, ואל תגמלני במפעלי, הנני הנני כמתנת הנם וקדשני בקדשתך העליונה בנדבת חסד, וזכני מהרה לשבר תאות

אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו קדושנו קדוש יעקב רוענו רועה ישראל, עזרנו והושיענו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, שנזכה לכפול ולשבר תאות אכילה מאתנו לגמרי, ונסתפק במעט לאכל מעט כדי חיינו בצמצום ובקדוה גדול ולשבע מוננו, ותסיר ותגרוש ותכפול הרעבון מקרבנו. ותעזרנו להחיות עצמנו ולהשיב נפשנו באכילה מעטת, ואזכה לדקדק באכילתי מפזות ועד כביצה, ומעט אכילתי יהיה בקדשה ובטהרה גדולה באמת ברוח טוב. ותזכני שאמשך מוזנותי ופרנסתי וכל השפעות טובות מארץ ישראל, שהוא ארץ הקדושה ארץ החיים, ששם שרש כל ההשפעות וכל הברכות: וכבן תעזרני ותזכני ברחמיך הרבים, שאזכה להיות נכלל במדתו של יעקב אבינו עליו השלום שמדתו אמת. ואזכה לדבר דברי אמת תמיד ולא יצא שום דבר שקר מפי לעולם, בין בשונג בין במזיד בין באנס בין ברצון. ותשמרני ותצילני, שלא אהיה נכשל בשום דבר שקר אפלו בטעות, ואזכה להרחיק עצמי מדברי שקר בתכלית הרחוק, כמו שכתוב, "מדבר שקר תרחק". ותזכני ברחמיך הרבים, להיות איש אמת בכל הענינים,

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.